

[Johan Asmussen.]

fuld tilslutning til at medvirke til ratifikationen af disse ændringer i FN-traktaten. Der kan jo ikke være tvivl om, at sådanne ajourføringer, kan man vel kalde dem, må være fuldt ud rimelige, sådan som forholdene har udviklet sig, og jeg skal ikke gøre noget forsøg på yderligere at uddybe, hvorfor de må være rimelige. Det kan forekomme beklageligt, at en så teknisk, rimeligt betonet vedtægtsændring — det er vel egentlig det rette ord — har haft så forbavsende svært ved at arbejde sig frem igennem de vanskelige forhandlinger inden for De Forenede Nationer.

Jeg er enig med de ærede foregående ordførere i, at det kunne være interessant, om den højtærede udenrigsminister var i stand til at sige noget nærmere om, hvorvidt chancerne er ved at rykke nærmere. Men uanset, hvordan det er med det, mener jeg, at vi netop fra dansk side bør ratificere sådanne ændringer for derved at være et af de lande, der viser, at vi, når der foreligger noget, som er rimeligt, naturligvis er villige til at støtte det.

Ændringerne kan næppe have nogen større direkte betydning for Danmark. Der bliver næppe nogen større hverken chance eller risiko for, at vi skulle blive repræsenteret i sikkerhedsrådet. Man ser nu, at det er meningen at fastlægge faste regler for fordelingen af de ikke-permanente medlemmer i sikkerhedsrådet, sådan at der kun bliver tale om mulighed for to fra vesteuropæiske og andre stater, hvilket er nærmere forklaret som Canada, Australien og New Zealand. Så vidt jeg forstår, må det i grunden formindske Danmarks chance, respektive risiko, for at få sæde i sikkerhedsrådet.

Der er en enkelt ting, som har undret mig i forbindelse med udvidelsen af ikke-faste medlemmer fra 6 til 10, og det er forskellen i fordelingen dels imellem reglerne vedrørende selve udvidelsen af sikkerhedsrådet, dels udvidelsen af antallet i det økonomiske og det sociale råd. Ved sikkerhedsrådet er det fastsat bl. a., at der skal tages ét medlem fra de østeuropæiske stater. Nogen tilsvarende bestemmelse har man åbenbart ikke tænkt sig i reglerne om udvidelsen af det sociale og økonomiske råd fra 18 til 27. Der er ikke nogen bestem-

melse om, at der skal være en fast repræsentation for østeuropæiske stater. Det har nok sin forklaring, men umiddelbart forekommer det mig i min ukyndighed, hvis jeg må sige det, lidt overraskende.

Må jeg have lov at nævne, at i præambelen vedrørende det økonomiske og sociale råd og også i bemærkningerne henvises der til rådets resolutioner nr. 974 B og C o.s.v. af 22. juli 1963. Det kunne måske have været interessant, hvis man i bemærkningerne havde fået aftrykt disse resolutioner eller en direkte henvisning til, hvor de kunne findes. De kan selvfølgelig findes, men jeg må indrømme, at så dybt er jeg ikke nået i det; det er sådan en lidt en passant henvisning, forekommer det mig, i bemærkningerne.

Og må jeg videre i en absolut sidebemærkning have lov at undre mig over, at man her nu ved den 18. generalforsamling taler om generalforsamling og også i det foreliggende forslag bruger ordet generalforsamling. Det er jo nemlig sådan, at i selve pagten hedder det plenarforsamling, og i alle forsamlingerne op til den 17., som jeg har bladet igennem, hedder det plenarforsamling. Så skifter det pludselig, og nu kalder man det generalforsamling. Jeg ved ikke, om der er nogen grund til det, men jeg synes, det virker sådan lidt ulogisk, at man pludselig skifter navn og betegnelse i den danske oversættelse vedrørende et internationalt organ af den art.

Og må jeg så endelig sige: vi er jo vant til i præambler at møde et temmelig højestemt sprog, og det værner man sig til efterhånden; det kan have sin praktiske betydning. Men jeg synes, det ville være rart, om vi kunne blive fri for, at man bliver så højestemt, at man vender tilbage til dansk sprog fra vistnok over 50 år siden eller måske helt tilbage i forrige århundrede. Der står i disse præamplere, at „generalforsamlingen . . . haver sig for øje konklusionerne“ o. s. v. Jeg må vist have lov at sige, at det er simpelt hen ikke dansk sprog. Man kan så diskutere med sig selv, hvis man har lyst, hvad der skulle stå, men hvorfor kan man ikke simpelt hen skrive: „har for øje“. Jeg vil indrømme, at det var sidebemærkninger, men de kan måske også have deres berettigelse.

En ting er givet, og det er, at naturligvis